

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/65/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6819202331
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6819202331.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Alexandra Mojša a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu BD GROUP s.r.o., so sídlom Rázusova č. 7, 977 01 Brezno, IČO: 47 127 198, právne zastúpeného JUDr. Karínou Uhrínovou, advokátkou, so sídlom Nám. Š. Moysesova č. 4, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému S. Z., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom V., t.č. O. XXXX/X, XXX XX V., zastúpenému procesným opatrovníkom S. Z., narodeným XX. XX. XXXX, trvale bytom V., t.č. O. č. XXXX/X, XXX XX V., o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 8C/40/2019-148 zo 7. júla 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Revúca **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Revúca (ďalej aj „okresný súd,“ alebo „súd prvej inštancie,“ resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 07. 07. 2020 návrh na prerušenie konania zamietol (I. výrok). Žalovanému uložil povinnosť vypratať nehnuteľnosti vedené Okresným úradom Revúca, katastrálnym odborom, na liste vlastníctva č. XXXX, pre okres, obec Revúca, katastrálne územie Revúca a to trojizbový byt č. 10, nachádzajúci sa vo vchode X na 5. poschodí bytového domu CH-1 súp. č. XXXX na O.ulici v Revúcej, postavenom na parcele reg. “C” č. V. a spoločné časti a spoločné zariadenia domu v spoluvlastníckom podiele vo veľkosti XXXX/XXXXXX (ďalej aj „nehnuteľnosť,“ resp. „byt“) spoločne so všetkými osobami, ktoré v tejto nehnuteľnosti bývajú alebo sa v nej zdržiavajú a odovzdať ich žalobcovi a to v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok).

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (III. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovanému domáhal vypratania nehnuteľnosti spoločne so všetkými osobami, ktoré v tejto nehnuteľnosti bývajú alebo sa v nej zdržiavajú a odovzdať ich žalobcovi z titulu, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, keďže vlastnícke právo prešlo na žalobcu udelením príklepu a uhradením vydraženej sumy v priebehu dobrovoľnej dražby osvedčenej notárkou JUDr. S. Z. so sídlom v Brezne, sp. zn. Notárskej zápisnice N 193/2016, NZ 20881/2016, NCRIs 21490/2016 zo dňa 10. 06. 2016. Pôvodným vlastníkom bol žalovaný, ktorý nehnuteľnosť obýva s rodičmi S. Z. a D. Z..

Žalovaný nesúhlasil so žalobou z dôvodu, že on je vlastníkom bytu.

Podaním zo dňa 25. 02. 2020, doplneným podaním zo dňa 23. 03. 2020, žalovaný navrhol prerušiť konanie do právoplatného skončenia a rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4C/183/2016 o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby a určenie vlastníckeho práva.

Po citácii ustanovenia § 164 CSP súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný navrhol prerušiť konanie do právoplatného skončenia veci sp. zn. 4C/183/2016 s poukazom na podané dovolanie a kasačnú sťažnosť. V zmysle § 227 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) doručený rozsudok, ktorý nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že konanie na Okresnom súde Revúca sp. zn. 4C/183/2016 je právoplatne skončené, rozsudok vydaný vo veci samej, ktorým bola žaloba zamietnutá, nadobudol právoplatnosť, čo znamená, že rozsudok bol doručený a nemožno ho už napadnúť odvolaním. Voči rozsudku bolo podané odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok potvrdil. V súčasnosti už teda nemožno rozsudok napadnúť odvolaním. Prerušiť konanie tak, ako to navrhoval žalovaný - do právoplatného skončenia konania sp. zn. 4C/183/2016, teda nie je možné, keďže toto už je právoplatne skončené. Pokiaľ ide o prebiehajúce konania na základe dovolania a kasačnej sťažnosti žalovaného, takéto konania nie sú dostatočným dôvodom na prerušenie konania. Podanie dovolania voči rozsudku odvolacieho súdu v uvedenej veci samo osebe nie je dôvodom na prerušenie konania. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že prerušenie konania podľa § 164 CSP je fakultatívne, teda je na zvážení súdu, či v prípade prebiehajúceho konania o relevantnej otázke konanie preruší alebo nie. V danej veci prerušenie konania nepovažoval súd prvej inštancie za hospodárne. Relevantnou otázkou významnou pre rozhodnutie súdu je platnosť dobrovoľnej dražby a vlastnícke právo k predmetnému bytu, ktorá bola riešená v súdnom konaní sp. zn. 4C/183/2016 a o nej už bolo právoplatne rozhodnuté. Navyše podania žalovaného v uvedenej veci boli predložené dovolaciemu súdu ako oneskorené a ako podané bez povinného zastúpenia advokátom. Je teda pravdepodobné, že uvedené podania žalovaného budú odmietnuté z procesných dôvodov. Pokiaľ ide o kasačnú sťažnosť, takýto opravný prostriedok nie je v uvedenej veci prípustný, nejde o konanie podľa Správneho súdneho poriadku. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žiadosť žalovaného o prerušenie konania zamietol.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 126 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a uviedol, že na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že vlastníkom bytu je žalobca. V konaní nebolo sporné, že dňa 10. 06. 2016 sa konala dobrovoľná dražba, na ktorej bol udelený príklep žalobcovi a následne bolo vlastnícke právo žalobcu zapísané v katastri nehnuteľností. Žalovaný namietal porušenie zákona pri vykonaní dražby a nesprávnosť vykonaného zápisu, ale ich realizácia nie je sporná, ich uskutočnenie vyplýva z tvrdení strán sporu, potvrdzuje ju predložená notárska zápisnica a list vlastníctva. Keďže nejde o spornú skutočnosť, dokazovanie ohľadne uskutočnenia dražby, udelenia príklepu a vykonania zápisu v katastri nehnuteľností nebolo potrebné. Zákon č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „Zákon o dobrovoľných dražbách,“ resp. „ZoDD“) určuje prekluzívnu lehotu, počas ktorej sa možno domáhať neplatnosti dražby, ak boli porušené ustanovenia zákona. Pokiaľ súd na základe takejto žaloby nekonštatuje, že dražba je neplatná, dražbu je nutné považovať za platnú a vlastnícke právo nadobudnuté na základe príklepu udeleného na nej za existujúce. Otázka platnosti dražby a vlastníckeho práva k nehnuteľnosti po jej vykonaní bola predmetom konania Okresného súdu Revúca sp. zn. 4C/183/2016, preto súd prvej inštancie nemohol opätovne túto otázku skúmať v predmetnom konaní. Ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova. Z tvrdení žalovaného vyplynulo, že svoje vlastnícke právo vyvodzuje z rovnakého skutkového stavu ako vo veci sp. zn. 4C/183/2016. Žalobu o určenie vlastníckeho práva vo veci sp. zn. 4C/183/2016 ako aj námietky voči predmetnej vlastníckej žalobe boli z jeho strany dané z rovnakých dôvodov a na základe rovnakého skutkového stavu, pričom aj v predchádzajúcej právnej veci boli žalobca a žalovaný stranami sporu. Preto pokiaľ ide o spor o vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ide o totožnú vec, ktorá bola riešená a právoplatne rozhodnutá v neprospech žalovaného v konaní Okresného súdu Revúca sp. zn. 4C/183/2016. Pokiaľ bola žaloba žalovaného o určenie neplatnosti dražby a určenie jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zamietnutá, nemôže sa úspešne brániť proti vyprataniu tohto bytu z titulu svojho vlastníckeho práva na základe rovnakého skutkového stavu. Právoplatný rozsudok Okresného súdu Revúca vo veci sp. zn. 4C/183/2016 je pre strany sporu záväzný a ani súd prvej inštancie nemôže vychádzať pri posudzovaní povinnosti vypratať byt z iného záveru o existencii vlastníckeho práva ako to bolo rozhodnuté skorším rozsudkom súdu. Pokiaľ právoplatným rozsudkom bola žaloba o určenie neplatnosti dražby a určenie vlastníckeho práva pôvodného vlastníka zamietnutá, nemožno opätovne v ďalšom súdnom konaní preskúmať rovnakú vec a to ani ako predbežnú otázku a musí súd prvej inštancie vychádzať z toho, že vydražiteľ nadobudol vlastnícke právo k predmetu dražby. Preto aj vykonanie dôkazov týkajúcich sa platnosti dražby boli súdom prvej inštancie zamietnuté. Žalovaný teda nadobudol vlastnícke právo k bytu udelením príklepu na dobrovoľnej dražbe podľa § 27 ZoDD. Žalovaný netvrdil, že by po udelení príklepu na dobrovoľnej dražbe opätovne nadobudol vlastnícke právo k bytu, prípadne, že by na základe nejakého právneho úkonu alebo právnej skutočnosti mu vzniklo po udelení príklepu na dobrovoľnej dražbe bytu právo užívať byt, jeho obrana spočívala len v nezaniknutí

jeho vlastníckeho práva udelením príklepu žalobcovi. Existenciu vlastníckeho práva žalobcu k bytu i v súčasnosti mal súd prvej inštancie za preukázanú na základe aktuálneho výpisu z listu vlastníctva.

Súd prvej inštancie zdôraznil, že pokiaľ ide o zásah do vlastníckeho práva, žalovaný nepopieral, že v byte býva spolu s rodičmi a že byt užíva, tvrdil, že na takého užívanie je oprávnený z titulu svojho vlastníckeho práva. Skutková okolnosť užívania bytu žalovaným teda nebola spochybnená a sporná, potrebné pre rozhodnutie bolo posúdenie, či toto užívanie je možné považovať za neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcu. Keďže vlastnícke právo k bytu žalovanému nesvedčí, ako sa žalovaný mylne domnieva a nebolo zistené oprávnenie žalovaného byt užívať z iného titulu ako je vlastnícke právo, užívanie predmetného bytu žalovaným a jeho rodičmi bez akéhokoľvek právneho dôvodu je neoprávnený zásahom do vlastníckeho práva žalobcu.

Súd prvej inštancie sa ďalej nestotožnil s tvrdením žalovaného, že mu nemožno uložiť vypratanie bytu, nakoľko ide o jeho obydlie. V prípade, ak predmetom súdneho konania je vypratanie nehnuteľnosti, v ktorej žalovaný býva, je nutné podľa konkrétnych okolností prípadu posúdiť, či zásah do práva na ochranu súkromného a rodinného života a do nedotknuteľnosti obydlija spĺňa ústavou vyžadované medze. Ochrana súkromného a rodinného života sa nezaručuje pred akýmkoľvek zasahovaním, len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. Dovolené sú i zásahy na základe zákona do nedotknuteľnosti obydlija, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné v záujme naplnenia cieľov, ktorými sú ochrana života, zdravia alebo majetku osôb, ochrana práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Neoprávneným zásahom do uvedených práv treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa. V predmetnej veci dochádza k stretu vlastníckeho práva žalobcu k bytu a práva žalovaného na ochranu jeho súkromného a rodinného života a na nedotknuteľnosť jeho obydlija. Pri posúdení uvedených práv za konkrétnych okolností tohto prípadu mal súd prvej inštancie za to, že je nutné priznať ochranu vlastníckeho práva žalobcu uložením povinnosti žalovanému vypratať byt, čím nedôjde k protiústavnému zásahu do práv žalovaného, tento zásah je na základe zákona, ktorý právo domáhať sa ochrany vlastníckeho práva vydaním veci zakotvuje a tento zásah možno považovať v demokratickej spoločnosti za nevyhnutný na zákonom upravenú ochranu majetku žalobcu. Žalobca sa stal vlastníkom bytu a nie je žiaden rozumný dôvod, prečo by mal byť akceptovaný terajší stav, že v byte žalobcu ostane bývať pôvodný vlastník s rodičmi bez toho, aby mali akýkoľvek právny titul na užívanie a akékoľvek povinnosti s užívaním spojené, pričom tieto bude musieť znášať žalobca, ktorý svoj byt nebude môcť užívať. To, že je žalovaný presvedčený, že je vlastníkom bytu, nie je postačujúce na odmietnutie ochrany vlastníckeho práva žalobcu. Právoplatný rozsudok súdu, ktorým bola žaloba žalovaného na určenie neplatnosti dražby a určenie jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zamietnutá, je pre žalovaného záväzný, preto žalovaný musí zmenu vlastníckeho práva akceptovať. Pokiaľ došlo k zániku vlastníckeho práva žalovaného k nehnuteľnosti, v ktorej dovtedy býval a on odmieta nehnuteľnosť opustiť bez relevantného dôvodu, chce ho užívať naďalej aj napriek tomu, že už nemá žiaden právny titul, ktorý by ho na takéto užívanie oprávňoval, uloženie povinnosti vypratať byt nemôže byť porušením jeho ústavných práv, vypratanie možno od neho spravodlivo požadovať, ide o nevyhnutnú a právnym poriadkom garantovanú ochranu vlastníckeho práva žalobcu.

Na záver súd prvej inštancie zdôraznil, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti a žalovaný nehnuteľnosť užíva i po zániku jeho vlastníckeho práva k nemu a nemá žiaden právny titul, ktorý by ho k užívaniu oprávňoval, možno konštatovať, že žalovaný neoprávnenne zasahuje do vlastníckeho práva žalobcu. Súd prvej inštancie mal za to, že sú splnené zákonné podmienky na priznanie ochrany vlastníckemu právu žalobcovi uložením povinnosti žalovanému vypratať byt, preto žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť vypratať nehnuteľnosť spoločne so všetkými osobami, ktoré v tejto nehnuteľnosti bývajú alebo sa v nej zdržiavajú a odovzdať ich žalobcovi a to v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca, ktorý mal vo veci úspech v celosti, má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal žalovaný včas odvolanie.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v celom rozsahu a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil si aj náhradu trov konania.

Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) CSP, ako aj podľa § 365 ods. 2 CSP.

Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za nezákonný a vytýkal nielen nezákonný postup pri vydaní rozsudku súdu prvej inštancie, ale aj porušenie práva na spravodlivý proces, nerešpektovanie Ústavy

Slovenskej republiky, Dohovoru o ľudských právach a Zmluvy o Európskej únii, únijské právo. Mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny a nepreskúmateľný, súd prvej inštancie sa odklonil od pravidiel právneho štátu, vyjadril podporu neľudského zaobchádzania s občanmi štátu Slovenská republika trpiacimi chudobou v chorobe, ktorých vyháňa z obydľia, čo je netolerovateľné a zvrátené. Podľa jeho názoru žalobca nie je vlastníkom nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie nemal preukázané vlastníctvo žalobcu, a tak žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Zápis v katastri nehnuteľností neosvedčuje zmenu vlastníctva, keďže zápis má informatívny charakter a nemá vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práv k nehnuteľnostiam, pričom žalobca zapísaný bez identifikačného čísla, nie je vlastníkom nehnuteľnosti, preto súd prvej inštancie nemal osvedčenú aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu ani vlastníctvo k nehnuteľnosti.

Súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie vo veci a ignoroval jeho námietky, ktorými namietal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu i domnelé vlastníctvo žalobcu nehnuteľností. Bol toho názoru, že II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie je nevykonateľný, keďže z neho nevyplýva, aká povinnosť sa mu ukladá. Žiadna právna norma nedefinuje pojem „vypratanie.“ Súd prvej inštancie konal nad rámec podanej žaloby, keď uložil povinnosť tretím osobám, ktoré nie sú rozsudkom viazané, pretože on nie je oprávnený rozkázať tretím osobám a nie je oprávnený tretie osoby vypratať, resp. zasiahnuť do ich práva na obydľie, išlo by o jeho neoprávnený zásah do zákonom chránených práv tretích osôb, ktoré žalobca nežaloval, pričom okresný súd by sa dopustil protiprávneho konania s poukazom na navádzanie ku skutku, ktorý má znaky trestných činov podľa Trestného zákona a to nátlak, hrubý nátlak, vydieranie, poškodzovanie cudzích práv, zneužitie právomoci verejného činiteľa. On je spotrebiteľ oslobodený od súdnych poplatkov, chránená osoba, osoba dlhodobo zdravotne postihnutá žijúca pod hranicou chudoby. Súd prvej inštancie ignoroval hrubým spôsobom jeho spoločenské postavenie. Proti žalobe uplatnil obranné prostriedky, ktoré zákon pripúšťa, pričom súd prvej inštancie sa s nimi nevysporiadal zákonným spôsobom. V rozhodovaní súdom prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd prvej inštancie sa nevysporiadal s každou námietkou, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, pričom ide o arbitrárne rozhodnutie, pričom on má právo na riadne odôvodnenie. K základným právam „účastníka konania“ obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením považoval za potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (citoval viaceré rozhodnutia k Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky). Nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Rozhodnutie musí byť analyzované s ohľadom na okolností každého prípadu, avšak súd prvej inštancie v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. mája 2011, sp. zn. 8Sžo/122/2010).

Uviedol, že podal doplnenie k návrhu na prerušenie konania, pričom súd prvej inštancie zamietol jeho návrh a konal výlučne formálne, preto navrhol, aby bolo prerušené konanie.

V konaní vedenom na Okresnom súde pod sp. zn. 4C/183/2016 sa domáha určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby a určenia vlastníckeho práva, pričom podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 15Co/49/2019-488 a proti rozsudku Okresného súdu Revúca sp. zn. 4C/183/2016, pričom v tomto konaní ide o spotrebiteľský spor zo spotrebiteľskej zmluvy (Zmluvy o výkone správy uzavretej medzi správcom Stavebné bytové družstvo Revúca, IČO: 31 686 982, Clementisova 1211/14, 050 01 Revúca a spoluvlastníkmi bytového domu) s tým, že správca nemá oprávnenie dražbu navrhnuť a ak tak urobil, takýto právny úkon sa považuje za absolútne neplatný právny úkon, na ktorý súd prihliadne z úradnej povinnosti.

Podľa jeho názoru vypratanie bytu nemá oporu v zákone. Žalobca v žalobe uviedol, že je vlastníkom nehnuteľností, pričom nie je.

Na liste vlastníctva je zápis vykonaný katastrálnym odborom záznamom, ktorý má evidenčný charakter a nemá vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práv k nehnuteľnostiam. Žalobca sa domáha vypratania nehnuteľností na základe neplatného právneho úkonu, pričom súd prvej inštancie túto skutočnosť dôležitú pre spravodlivé rozhodnutie vo veci ignoroval. Interpretácia súdu je v rozpore s obsahom právnej praxe, pričom tento odklon nie je nijako zdôvodnený. Rozhodnutie je rozporné s kogentnými normami a jeho interpretácia v rozpore s prioritou spravodlivosti. Hodnotenie dôkazov bolo vykonané bez akceptovateľného racionálneho základu v rozpore so skutkovým základom. Napádaný rozsudok je príliš formalistický. Rozsudok trpí vadami a závery sú extrémne inkonzistentné. Rozhodnutie a postup súdu prvej inštancie sú rozporné s procesnými požiadavkami spravodlivosti, nerešpektujú všeobecne uznávané základné právne princípy, odopierajú spravodlivosť vykladajú právo v rozpore s

medzinárodnými zmluvami s ktorými je Slovenská republika viazaná a vykladajú ich teoreticky a iluzórne, reštriktívne vykladajú procesné normy. Rozhodnutie je v rozpore s konceptom spravodlivého konania. Súd prvej inštancie nedostatočne preskúmal podania, argumenty a dôkazy, ktoré boli predložené. Odôvodnenie rozhodnutia musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a ako vec právne posúdil. Zároveň musí dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Konštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie tieto zákonom stanovené podmienky nespĺňa (§ 220 ods. 2 a 3 CSP).

Mal za to, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania skutkovými a právnymi zisteniami došiel k extrémnemu nesúladu (I. ÚS 402/08) a hodnotenie dôkazov nemá racionálny základ. Okresný súd neprihliadal na vzájomné vzťahy jednotlivých do úvahy pripadajúcich argumentov a ich úlohu v konkrétnom prípade nevyvážil s ohľadom na špecifikum danej veci, pričom kritéria iba mechanicky aplikoval (I. ÚS 243/07). Namietal, že okresný súd v rozhodnutí nerešpektoval kogentné normy, pričom zvolená interpretácia je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti.

Z Listu vlastníctva č. 3004 pre katastrálne územie Revúca vyplýva, že je na ňom záznam, ktorý má evidenčný charakter, ktorý plní evidenčné funkcie a nemá vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práv k nehnuteľnostiam, z čoho súd prvej inštancie nemohol mať za preukázané vlastníctvo tvrdené žalobcom. Výpisom z obchodného registra týkajúceho žalobcu mal osvedčiť IČO, ktoré na liste vlastníctva absentuje, a tak vlastníctvo žalobcu nebolo zistené preukázateľným spôsobom.

Zmluva o výkone správy osvedčuje jeho postavenie ako spotrebiteľa požívajúceho zákonnú ochranu, ktorú súd prvej inštancie ignoroval a nerešpektoval medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná. Mal za to, že konateľ žalobcu vedie a zodpovedá za účtovnú evidenciu žalobcu a je povinný osvedčiť evidenciu majetku, vrátane nehnuteľnosti nadobudnutej v dražbe príklepom licitátora.

Z Notárskej zápisnice sp. zn. 193/2016, NZ 20881/2016, NCRI 21490/2016 zo dňa 10. 06. 2016 o priebehu dobrovoľnej dražby spísanej notárkou JUDr. S. Z., súd prvej inštancie zistil, že príklep bol udelený o 9.30 hod. v deň dražby, pričom samotná dražba sa konala až o 10.00 hod., pričom súd prvej inštancie musel zistiť rozpor so zákonom, avšak tento rozpor neodôvodnil. Nie je pravdivé tvrdenie súdu prvej inštancie, že otázka platnosti dobrovoľnej dražby bola vyriešená právoplatným rozsudkom v súdnom konaní Okresného súdu Revúca sp. zn. 4C/183/2016, keďže v tomto konaní bola žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby zamietnutá a súd prvej inštancie vo výroku neurčil ani platnosť ani neplatnosť dotknutej dražby. Mal za to, že z toho dôvodu súd prvej inštancie svojvoľne ignoroval jeho námietky o neplatnosti dražby, pričom až v tomto konaní vyšlo najavo, že notárska zápisnica osvedčujúca priebeh dotknutej dražby nemá povahu verejnej listiny.

Súd prvej inštancie nesprávne odôvodnil rozsudok tým, že uviedol: „na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že vlastníkom predmetného bytu je žalobca,“ čo je v rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže dražba sa začala o 10.00 hodine a príklep licitátora bol udelený o 9.30 hodine. V konaní dražby nedošlo príklepom licitátora k prechodu práv na žalobcu. Súd prvej inštancie opieral svoje rozhodnutie o odôvodnenie rozsudku sp. zn. 4C/183/2016, pričom nebol viazaný odôvodnením uvedeného rozsudku. Výrok rozsudku vydaného v konaní sp. zn. 4C/183/2016 nebol o tom, či napadnutá dražba je platná, resp. neplatná, bol o tom, že žaloba sa zamietla, čo neodôvodňuje viazanosť konajúceho súdu prvej inštancie v prejednávanej veci. Súd prvej inštancie predsa zistil nové skutočnosti, ktoré v konaní sp. zn. 4C/183/2016 neboli zistené, naopak v tejto veci bolo zistené, že konaním dražby nedošlo k prechodu práv na žalobcu. Nie je podľa jeho názoru pravda, že skorším rozsudkom bolo rozhodnuté o platnosti, resp. neplatnosti dobrovoľnej dražby, pretože o platnosti resp. neplatnosti dobrovoľnej dražby zo dňa 10. 06. 2016 nikdy nebolo rozhodnuté. Súd prvej inštancie predsa uviedol, že bola žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby zamietnutá pre podanie žaloby po prekluzívnej lehote, to znamená, že súd prvej inštancie nerozhodoval o platnosti resp. neplatnosti dotknutej dražby a ako sám uviedol ani o nej pre prekážku nedodržania prekluzívnej lehoty ani nemohol rozhodovať.

Bol toho názoru, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s dôvodmi v jeho podaní o prerušenie konania. Naopak sa stalo, že rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože napadnutý rozsudok je prejavom arbitrárnosti.

Ďalej poukázal na to, že rozsudok súdu prvej inštancie je nezrozumiteľný a nevykonateľný. Nerozumie výrokom a doposiaľ nie sú v napadnutom rozsudku vysvetlené ani odôvodnené tak, že by ich bolo možno pochopiť. Pre obyčajného človeka, ktorý má hoc i vysokoškolské vzdelanie, avšak nie v odbore právo, význam slova vypratať má mnohé významy. Uviedol, že rôzne slovníky rôzne vykladajú tento pojem vypratať. Následne poukázal na viacero významov predmetného pojmu.

Podľa jeho názoru nikto ho nesmie nútiť odovzdať jeho majetok inej osobe a to proti jeho vôli. Zákon mu neukladá vypratať žiadne nehnuteľnosti a nikto ho nemôže nútiť k takému konaniu, a tak on nie

je viazaný II. výrokom rozsudku súdu prvej inštancie. Ak mal súd prvej inštancie na mysli vyhnúť ho, hnaním alebo iným spôsobom donútiť odísť alebo dostať na iné miesto, tak to nie je vykonateľné ani zákonné. Súd prvej inštancie ho označil v rozsudku tak, že je síce neschopný samostatne pred súdom konať, avšak nebol zbavený spôsobilosti na právne úkony, pričom mu ustanovil procesného opatrovníka, a to jeho otca.

Súd prvej inštancie tvrdil v odôvodnení, že je dovolený zásah do práva na ochranu obydlia, avšak svoje odôvodnenie neoprel ani nepodporil žiadnou právnou normou, výlučne svojvoľne a arbitrárne uviedol iba pojem všeobecne „podľa zákona.“

Právo v zmysle ustanovenia § 126 Občianskeho zákonníka požíva i on a toto ustanovenie nie je dôvodom na vydanie rozsudku v prospech žalobcu. Spornosť vlastníckeho práva žalobcu v konaní bola osvedčená dôkazmi, pričom súd prvej inštancie dôkazy nerešpektoval a ostatné dôkazy zamietol údajne z dôvodu nadbytočnosti, pričom žiaden dôkaz, ktorý prispieje k náležitému skutkovému stavu, nie je nadbytočný a naopak prispieva k hospodárnosti konania.

On nemusel tvrdiť, že po dražbe nadobudol vlastníctvo, pretože ho nikdy nestratil a tak takéto tvrdenie by nemalo žiaden právny význam. Mal za to, že celé konanie súd prvej inštancie viedol výlučne formálne a formálne i rozhodol v rozpore s princípmi materiálneho štátu.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a uložil žalovanému zaplatiť mu náhradu trov konania.

Keďže k prechodu vlastníckych práv v prejednávanej veci nedošlo na základe zmluvy, ktorá by podliehala vkladovému konaniu, ale na základe inej právnej skutočnosti, ktorá sa zapisuje záznamom a pri ktorej nie je potrebné vkladové konanie, tvrdenie žalovaného o nedostatku aktívnej legitímácie z dôvodu neexistencie vkladového konania je nesprávne.

Stotožnil sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom zrozumiteľne objasnil obsah slova vypratať.

Mal za to, že obrana žalovaného vychádza nie z neznalosti obsahu slova vypratať, ale z jeho presvedčenia, že nehnuteľnosť mu patrí aj naďalej, a preto nie je povinný mu byť odovzdať.

Poukázal na notársku zápisnicu, ktorou sa osvedčil priebeh dobrovoľnej dražby.

Bol toho názoru, že súd prvej inštancie nebol povinný zaoberať sa zmluvou o výkone správy, keďže sa netýkala predmetu sporu, pričom súd prvej inštancie sa námietkami žalovaného ohľadne neplatnosti dražby nezaoberal s poukazom na to, že vec už bola právoplatne rozhodnutá.

Pokiaľ žalovaný argumentoval v odvolaní tým, že súd prvej inštancie nevyslovil výrokom v rozsudku platnosť, prípadne neplatnosť dobrovoľnej dražby a že o dražbe nerozhodol, poukázal na to, že žalovaný opomenul vyhodnotiť fakt, že jeho žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, čím dobrovoľná dražba zostala v platnosti.

Súd prvej inštancie vo veci vykonal dostatočné dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, s listinnými dôkazmi, ktoré sa v spise nachádzajú, boli strany sporu oboznámené ich prečítaním na základe žiadosti žalovaného, ktorému žiadne procesné práva neboli upreté, mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým tvrdeniam, ktoré on uviedol. Preto trval na tom, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre správne rozhodnutie vo veci a žalovanému žiadne z jeho práv upreté neboli. On považuje rozsudok súdu prvej inštancie za správny, dostatočne vecne aj právne odôvodnený, súd prvej inštancie uviedol, akými skutočnosťami sa pri rozhodovaní riadil, na aké dôkazy prihliadol a jasne svoj názor aj právne odôvodnil.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

5. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na

spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

7. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v odvolaní.

8. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd náležite nevysporiadal. Dokonca možno konštatovať, že neuviedol ani žiadny konkrétny relevantný právny dôvod a ani žiadny konkrétny relevantný skutkový dôvod, spochybňujúci správnosť napadnutého rozhodnutia.

9. V súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany prvoinštančného súdu je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Na základe toho odvolací súd v odvolacom konaní skúma (okrem splnenia procesných podmienok odvolacieho konania), či súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie a či skutkové zistenia, ku ktorým po takomto dokazovaní dospel, majú v prevedenom dokazovaní oporu. Ak zistí, že nebolo prevedené náležité dokazovanie (kde možno zaradiť i nevykonanie stranou sporu navrhovaného relevantného dôkazu), alebo ak zistí, že prvoinštančným súdom konštatovaný skutkový stav nemá oporu v prevedenom dokazovaní (nevyplýva z prevedených dôkazov) prípadne, ak má za to, že prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP)

10. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, z neho získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií (§ 191 ods. 1 CSP) a na základe toho ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. Odvolací súd v hodnotení dôkazov zo strany prvoinštančného súdu nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami a preto nepovažoval za potrebné ním prevedené dokazovanie opakovať, alebo doplniť.

11. Oprávnenia vlastníka vo všeobecnosti sú ustanovené v § 123 OZ a sú to: právo predmet vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

12. Jednotlivé oprávnenia vlastníka teda spravidla delíme na právo vec užívať a požívať (ius utendi et fruendi), ktoré obsahuje najmä oprávnenie brať úžitky z vecí, spotrebovať ju, ďalej na právo s vecou disponovať (ius disponendi), nakladať s ňou v užšom zmysle, ktoré obsahuje oprávnenie scudziť vec, zaťažiť ju a konečne na právo držby (ius possidendi).

13. Občiansky zákonník v ustanovení § 4 zabezpečuje možnosť súdnej ochrany každému, ktorého právo je ohrozené alebo porušené. Predmetom tejto ochrany je aj vlastníctvo, či už k hnutelným alebo nehnuteľným veciam.

14. Podľa ustanovenia § 126 OZ je možné domáhať sa ochrany vlastníctva na súde (petitórna ochrana). Podstata reivindikačnej žaloby (žaloby na vydanie veci) spočíva v tom, aby vlastník veci bol aj jej držiteľom, t.j. aby sa faktický stav zhodoval s právnym stavom. Predmetom tejto žaloby je petit smerujúci na vydanie veci, ktorú vlastníkovi niekto iný neoprávnene zadržuje, a tak ho zbavuje možnosti vykonávať svoje vlastnícke právo. Táto žaloba je priamym vecnoprávnym prostriedkom ochrany vlastníctva.

15. Prvým predpokladom podania reivindikačnej žaloby je existencia žalobcovho vlastníckeho práva k veci. Vlastnícke právo sa musí preukázať, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. To predovšetkým znamená, že žalobca musí preukázať, na základe akého právneho dôvodu (titulu) nadobudol vlastníctvo k veci.

16. Druhým predpokladom podania reivindikačnej žaloby je, že žalovaný zadržuje žalobcovu vec bez právneho dôvodu, t.j. neoprávnene.

17. Aktívne legitimovaný je vlastník neoprávnene zadrživanej veci, resp. oprávnený držiteľ veci. Pasívne legitimovaný je ten, kto vec neoprávnene zadržáva. Stranami sú žalobca, ktorý podal žalobu na súd a žalovaným je ten, koho žalobca v žalobe označil za žalovaného. Je teda na vôli žalobcu, koho žalobca v žalobe označí za žalovaného.

18. Odvolací súd (zhodne s názorom prvoinštančného súdu) konštatuje, že žalobca nadobudol nehnuteľnosť (byt) originálnym spôsobom (príklepom licitátora), preto bol v spore o vypratanie nehnuteľnosti (bytu) aktívne legitimovaný. Žalovaný nehnuteľnosť neoprávnene (bez právneho dôvodu) zadržáva, a tak zbavuje žalobcu možnosti vykonávať jeho vlastnícke právo v zmysle ustanovenia § 123 OZ, preto bol žalovaný v spore pasívne legitimovaný.

19. V posudzovanej veci sa prvoinštančný súd náležitým spôsobom vysporiadal s existenciou obidvoch predpokladov reivindikačnej žaloby, a to : 1/ existenciou vlastníckeho práva na strane žalobcu, 2/ užívaním nehnuteľnosti (bytu) zo strany žalovaného bez právneho titulu.

20. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného odvolací súd zdôrazňuje, že otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa Zákona o dobrovoľných dražbách, a to ani ako otázku prejudiciálnu (predbežnú) (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 186/2010 zo dňa 16. 12. 2010).

21. Z uvedeného vyplýva, že o neplatnosti dražby rozhoduje súd v sporovom civilnom konaní. Neplatnosť dražby je pritom súd oprávnený posudzovať výlučne na základe žaloby podľa § 21 ods. 2 ZoDD. Otázku neplatnosti súd nie je oprávnený riešiť v inom konaní, a to ani ako otázku predbežnú.

22. Odvolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci Okresný súd Revúca na základe žaloby žalobcu (vystupujúceho v tomto konaní o vypratanie nehnuteľnosti v pozícii žalovaného) rozhodol rozsudkom č.k. 4C/183/2016-404 zo dňa 12. 10. 2018 zamietnutím žaloby o určenie neplatnosti dražby a o určenie vlastníckeho práva v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/49/2019 zo dňa 30. 10. 2019, preto súd prvej inštancie správne prihliadol na právoplatnosť súdneho rozhodnutia v konaní vedenom na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4C/183/2016. Odvolací súd poukazuje na to, že právoplatnosť súdneho rozhodnutia je osobitná vlastnosť, ktorá spočíva v tom, že súdne rozhodnutie sa stáva nezmeniteľným a záväzným. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia zabezpečuje stabilitu súdnych rozhodnutí a pomáha zabezpečovať aj právnu istotu. Zároveň odvolací súd podotýka, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 9Cdo/85/2020 zo dňa 27. 05. 2020 dovolanie žalobcu (vystupujúceho v tomto konaní o vypratanie nehnuteľnosti v pozícii žalovaného) proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/49/2019 zo dňa 30. 10. 2019 odmietol.

23. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 34 ods. 1 zákona NR SR č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších právnych predpisov práva k nehnuteľnostiam uvedené v § 1 ods. 1, ktoré vznikli, zmenili sa alebo zanikli zo zákona, rozhodnutím štátneho orgánu, príklepom licitátora na verejnej dražbe, vydržaním, prírastkom a spracovaním, práva k nehnuteľnostiam osvedčené notárom, ako aj práva k nehnuteľnostiam vyplývajúce z nájomných zmlúv, zo zmlúv o prevode správy majetku štátu alebo z iných skutočností svedčiacich o zverení správy majetku obce alebo správy majetku vyššieho územného celku sa do katastra zapisujú záznamom, a to na základe verejných listín a iných listín. Záznamom sa zapisuje i zmena poradia záložných práv z dohody záložných veriteľov o poradí ich záložných práv rozhodujúcom na ich uspokojenie.

V posudzovanej veci Okresný úrad Revúca, katastrálny odbor vykonal zápis verejnej listiny- Notárskej zápisnice sp. zn. 193/2016, NZ 20881/2016, NCRIs 21490/2016 zo dňa 10. 06. 2016 pod Z-1032/2016 číslom zmeny 1114/16 v zmysle katastrálneho zákona.

24. V priebehu civilného konania môžu nastať určité okolnosti, ktoré znemožňujú pokračovať v konaní o danej veci buď na prechodný čas, alebo natrvalo. Súd uznesením preruší konanie, ak nastane okolnosť, ktorá bráni pokračovať v konaní na prechodný čas. Súd ex offa obligatórne preruší konanie v prípadoch taxatívne vymenovaných v ustanovení § 162 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Súd môže fakultatívne

prerušiť konanie podľa ustanovenia § 164 CSP, ak pred prerušením konania urobil iné vhodné opatrenia procesného charakteru, ktoré ale neodstránili okolnosť brániacu v pokračovaní v konaní.

25. Žalovaný sa domáhal prerušenia konania podľa ustanovenia § 164 CSP, a to do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4C/183/2016, teda ide o fakultatívne prerušenie konania, ktoré je na úvahe súdu potom, ako zväží okolnosti prejednávanej veci vymedzené procesnou normou. Zo zákonného ustanovenia § 164 CSP vyplýva, že „ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.“

26. Odvolací súd konštatuje, že konanie vedené na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4C/183/2016 je právoplatne skončené, preto súd prvej inštancie správne návrh žalovaného na prerušenie konania správne zamietol, pričom aplikoval správny právny predpis, správne ho aj vyložil s poukazom na to, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre fakultatívne prerušenie konania.

27. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že pojem obydlie zahŕňa všetky priestory, ktoré osoba, o práva ktorej ide, oprávnené užíva. Zahŕňa napríklad dom, byt, chatu, ak slúžia na individuálnu rekreáciu, obývanú hotelovú izbu, obývanú izbu v študentskom internáte a iné. V posudzovanej veci, ako už bolo uvedené, žalovaný užíva spolu s rodinnými príslušníkmi nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu (bez právneho titulu), preto v nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu žalovaný nemôže mať svoje obydlie, a teda nemôže sa domáhať práv v súvislosti s obydliím, keďže nehnuteľnosť neoprávnené zadržuje.

28. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil vrátane výroku o trovách konania (III. výrok), pretože súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

29. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

30. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).